ECLI:LV:ZRT:2019:1016.1A73023418.2.S

Nr. 1A73023418
Nr. A-0073/19

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā
Dobelē 2019. gada 16. oktobrī

Zemgales rajona tiesa, tiesnese Inga Putra,
piedaloties pie atbildības sauktajai personai /pers. A/ un iestādes Jelgavas novada pašvaldības Administratīvās komisijas pārstāvim Modrim Žeivotam,
atklātā tiesas sēdē 2019. gada 26. septembrī izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers.A/, personas kods /personas kods/, sūdzību par Jelgavas novada pašvaldības Administratīvās komisijas 2018. gada 23. oktobra lēmumu Nr. 139 AK 27/PC 390194.

Aprakstošā daļa

[1] 2018. gada 27. septembrī Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes amatpersona sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. PC 390194 (turpmāk arī – protokols), kurā norādīts, ka 2018. gada 15. jūlijā plkst. 14.00 Viesturos Nr. 199, /adrese/, /pers.A/ piederošais vācu aitu sugas suns ar iesauku *Sers Viljams*, kurš nav reģistrēts un identificēts (marķēts) normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā, sakoda /pers. F/ piederošo Jorkšīras terjera sugas suni ar iesauku *Arčiks*, kurš no gūtajām traumām nomira.

Protokolā norādīts, ka pārkāpts Ministru kabineta 2006. gada 4. aprīļa noteikumu Nr. 266 "Labturības prasības mājas (istabas) dzīvnieku turēšanai, tirdzniecībai un demonstrēšanai publiskās izstādēs, kā arī suņu apmācībai" (turpmāk – noteikumi Nr. 266) 14.3. apakšpunkts un Ministru kabineta 2011. gada 21. jūnija noteikumu Nr. 491 "Mājas (istabas) dzīvnieku reģistrācijas kārtība" (turpmāk – noteikumi Nr. 491) 17. punkts. Atbildība par administratīvo pārkāpumu paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) 106. panta otrā daļā un 107. panta pirmā daļā. Protokols pie atbildības saucamajai personai nosūtīts pa pastu.

[2] Jelgavas novada pašvaldības Administratīvā komisija ar 2018. gada 23. oktobra lēmumu Nr. 139 AK 27/PC 390194 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) sodīja/pers.A/pēc LAPK 106. panta pirmās un otrās daļas un 107. panta pirmās daļas ar naudas sodu 200 *euro*. Lēmumā norādīts, ka /pers.A/ nav nodrošinājis pasākumus, kas liegtu viņa valdījumā esošam sunim, kurš uz pārkāpuma izdarīšanas brīdi nebija vakcinēts un noteiktā kārtībā reģistrēts Lauksaimniecības datu centrā, 2018. gada 15. jūlijā ap plkst. 14.00 izkļūt ārpus tā turēšanas vietai īpašumā /adrese/, un iekļūt turpat blakus esošajā īpašumā Nr. 199, un nāvīgi sakost /pers. F/ piederošo suni, nodarot viņai psiholoģisku pārdzīvojumu un materiālu kaitējumu 1685,30 *euro* apmērā.

Lēmumā norādīts, ka /pers.A/ vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā pierādīta ar administratīvā pārkāpuma protokolā fiksētajiem faktiem, ar cietušās /pers. F/ iesniegumu un komisijas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem, ar /pers. I/ paskaidrojumu, ar vetārsta izdoto izziņu un maksājuma kvīti par veterinārajiem pakalpojumiem, ar /pers. J/ paskaidrojumu, ar /pers. K/ paskaidrojumu, ar /pers. L/ paskaidrojumu, ar informāciju no Lauksaimniecības datu centra sistēmas un ar paša /pers.A/ paskaidrojumu. Lietas izskatīšanas gaitā papildus protokolā norādītajam tiek konstatēts, ka suns *Sers Viljams* nav vakcinēts Veterinārmedicīnas likumā noteiktajā kārtībā, kā tas noteikts Noteikumu Nr. 266 52.5. apakšpunktā, tādēļ arī par šo pārkāpumu persona saucama pie atbildības.

[3] /pers.A/ iestādes lēmumu pārsūdzējis tiesā. Sūdzībā norādīts, ka neatzīst savu vainu, jo viņa suns nav sakodis /pers. F/ piederošo suni. Viņa suns visu laiku atradās pagalmā un ārā no pagalma nav gājis. Suns atradās nožogotā teritorijā, vārti bija ciet, no teritorijas suns izkļūt nevarēja. Uzskata, ka lietā nav iegūti pierādījumi tam, ka tieši viņam piederošais suns sakodis /pers. F/ suni. /pers. I/ un /pers. J/ paskaidrojumi ir pretrunīgi un nesakrīt ar /pers. L/ paskaidrojumiem. Neatbilst patiesībai tas, ka sunim uz purna vēl bija asinis, jo sunim uz purna ir sarkani plankumi, kam nav nekāda sakara ar asinīm. Paskaidro, ka ir nodrošinājis visus pasākumus, kas liegtu īpašumā esošajam sunim atrasties ārpus tā turēšanas vietas bez uzraudzības. /pers. F/, /pers. I/ un /pers. J/ paskaidrojumus nav pamata atzīt par pārliecinošiem pierādījumiem, jo viņi ir ieinteresētās personas lietā. Lūdz atcelt iestādes lēmumu pēc LAPK 16. panta otrās daļas, savukārt pēc LAPK 107. panta pirmās daļas lūdz grozīt sodu, jo tas ir nesamērīgs izdarītajam pārkāpumam.

[4] Tiesas sēdē sūdzības iesniedzējs sūdzību uzturēja. Papildus paskaidroja, ka pie viņa bija atbraukuši sievas radi, visi atpūtās, suns ārā nebija, ko visi var apliecināt. Tas, ka iesniegums policijā iesniegts tikai pēc astoņām dienām, liecina, ka viņi maldījās par vainīgo suni, policija bija jāsauc uzreiz. Anatolijs nebūtu ienācis viņa sētā, ja suns tiešām būtu agresīvs. Vārtiņi bija ciet, tie vienmēr ir ciet, un suns ārā nevar tikt. Suns ir 12 gadus vecs, slims, viņam ir slimas pakaļkājas. Kaimiņos ir daudz lielu suņu, kas staigā pa ciemu. Ja pats nebūtu bijis mājās, tad varētu pieļaut, ka suns ir kaut kur izlīdis pa apakšu. Pa visiem 12 gadiem ir bijis viens incidents, kad abi ar kaimiņu reizē atvēra vārtus, abiem suņi izskrēja ārā un saplēsās. Pieļauj, ka viņu grib apmelot, jo dzīvo vistuvāk. Paskaidroja, ka cietušās tēvs izgāja cauri visai viņa teritorijai līdz terasei, kur visi sēdēja, bet suns viņam neuzbruka. Devies aprunāties pie vārtiņiem. Noliedzis sava suņa saistību ar notikušo, teicis, lai sauc policiju, bet viņi aizgāja. Suns ir reģistrēts, čipēts, lūdz par šiem pārkāpumiem piemērot minimālo sodu.

Iestādes pārstāvis paskaidroja, ka sūdzību neatzīst, lēmums ir likumīgs un pamatots, nav šaubu, ka sūdzības iesniedzēja suns ir sakodis cietušās suni, kādēļ cietušās suns nomira. Sūdzības iesniedzējam bija tiesības piedalīties lietas izskatīšanā iestādē, bija tiesības lūgt nopratināt lieciniekus, bet persona nereaģēja, līdz ar to tiesvedības procesā jaunie pierādījumi nav attiecināmi uz lietu. Nosakot soda mēru, ņemts vērā, ka pārkāpējs bija administratīvi sodīts, līdz lietas izskatīšanai pārkāpumi nebija novērsti, tāpat būtiskas ir smagās sekas – sakostā suņa nāve.

Cietusī tiesas sēdē liecināja par notikuma apstākļiem un pieteica kaitējuma kompensāciju par mantisko zaudējumu 45 *euro*, ko samaksāja veterinārajā klīnikā, ko cietusī pierāda ar vetārsta izrakstītu kvīti, un 450 LVL, kas ir 640,29 *euro*, kas ir suņa iegādes maksa, ko cietusī pierāda ar suņa iegādes līgumu, kopā 685,29 *euro*.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, izvērtējusi lietas materiālus, paskaidrojumus un liecības to kopumā un savstarpējā saistībā, secina, ka sūdzība nav pamatota, taču pārsūdzētais lēmums daļā atceļams un daļā atstājams negrozīts, apmierinot cietušās pieteikto prasījumu par mantisko zaudējumu atlīdzināšanu pilnā apmērā.

[6] Tiesas sēdē iestādes pārstāvis paskaidroja, ka sūdzības iesniedzējs ir saukts pie administratīvās atbildības gan par protokolā norādītajiem pārkāpumiem, par kuriem atbildība paredzēta LAPK 106. panta otrajā daļā un 107. panta pirmajā daļā, gan arī par papildu lietvedības ietvaros konstatēto pārkāpumu, t.i., par aitu vilku suņa nevakcinēšanu, neizpildot noteikumu Nr. 266 52.5. apakšpunkta prasības, par ko atbildība paredzēta LAPK 106. panta pirmajā daļā.

[7] Pārbaudot protokola saturu, tiesa konstatē, ka tajā amatpersona nav fiksējusi faktu, ka vilku aitu suns nav vakcinēts, Neskatoties uz to, administratīvā komisija personu par šo pārkāpumu ir sodījusi, līdz ar to tiesai jāpārbauda, vai iestāde pamatoti par šo pārkāpumu personu saukusi pie administratīvās atbildības.

LAPK 248. panta pirmā daļa noteic, ka protokolā par administratīvo pārkāpumu norāda protokola sastādīšanas laiku un vietu, protokola sastādītāja vārdu, uzvārdu, institūciju, kuru viņš pārstāv, amatu; ziņas par pārkāpēja personu; administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vietu, laiku, **pārkāpuma būtību**, normatīvo aktu un normu, kas paredz atbildību par šo pārkāpumu; citas ziņas, kas nepieciešamas lietas izlemšanai.

Atbilstoši stabilai judikatūrai administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā kompetenta amatpersona rakstveidā fiksē kādas personas prettiesiskas darbības, par kurām paredzēta administratīvā atbildība. Šajā dokumentā ir jābūt fiksētiem visiem faktiskajiem lietas apstākļiem, kuriem ir nozīme pārkāpuma kvalifikācijā. Saskaņā ar LAPK 248. panta prasībām administratīvā pārkāpuma aprakstam protokolā jābūt tādam, kas pilnībā ļauj izprast tā būtību, nemeklējot papildu izskaidrojumus lietas materiālos, proti, protokolam jābūt tādam, lai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, varētu zināt ne tikai par kāda pārkāpuma izdarīšanu tā tiek saukta pie atbildības, bet arī kādas konkrēti un kādos apstākļos izdarītas prettiesiskas darbības tai tiek inkriminētas. Protokolu, kurā šis apraksts nav sniegts, nevar atzīt par atbilstošu LAPK 248. panta prasībām. Turklāt protokolā fiksēto faktisko apstākļu kopums stingri noteic lietā pārbaudāmo apstākļu apjomu un robežas gan iestādē, gan tiesā, jo to paplašināšana nav pieļaujama un persona nav saucama pie administratīvās atbildības par tādu pārkāpumu izdarīšanu, kas nav fiksēti protokolā.

Iestādes pārstāvja norādītais, ka iestāde drīkst sodīt personu par pārkāpumiem, kas tiek konstatēti lietas izskatīšanas gaitā un nav fiksēti protokolā, neatbilst ne tiesiskajam regulējuma, ne tiesas atziņām.

Tā kā iestāde ir sodījusi personu par pārkāpumu, par kuru pārkāpuma būtība nav atspoguļota protokolā, pārsūdzētais lēmums šajā daļā ir jāatceļ, pamatojoties uz LAPK 239. panta 1. punktu, kas noteic, ka iesāktā lietvedība ir jāizbeidz, ja notikumā nav administratīvā pārkāpuma sastāva, citiem vārdiem sakot, administratīvā pārkāpuma sastāvu nav iespējams konstatēt, ja protokolā nav norādīta pārkāpuma būtība.

[8] Pārējā daļā pārsūdzētais lēmums pamatots ar šādām tiesību normām.

[8.1] Par to, ka sūdzības iesniedzēja suns sakoda cietušās suni, kā rezultātā suns mira.

Ar LAPK 106. panta otro daļu, kas noteic, ka par dzīvnieku turēšanas, labturības, izmantošanas un pārvadāšanas prasību pārkāpšanu, ja to dēļ nodarīts fizisks vai materiāls zaudējums – uzliek naudas sodu fiziskajām personām no 15 līdz 700 *euro*, konfiscējot dzīvniekus vai bez konfiskācijas.

Ar Dzīvnieku aizsardzības likuma 5. panta otrās daļas 2. un 3. punktu, kas noteic, ka dzīvnieka īpašniekam ir pienākums rūpēties par labvēlīgu sabiedrības attieksmi pret viņa īpašumā esošo dzīvnieku un nodrošināt, lai dzīvnieks netraucētu un neapdraudētu cilvēkus vai citus dzīvniekus.

Ar noteikumu Nr. 266 10.1. apakšpunktu, kas noteic, ka ciemos, ja suns atrodas ārpus telpām tā īpašnieka vai turētāja esošajā teritorijā suņa īpašnieks vai turētājs nodrošina pilnīgu attiecīgās teritorijas norobežošanu no publiskai lietošanai paredzētās teritorijas, novēršot iespēju sunim izkļūt no tās. Ar noteikumu Nr. 266 50. un 51. punktu, kas noteic, ka, iegādājoties mājas (istabas) dzīvnieku, dzīvnieka īpašnieks vai turētājs uzņemas atbildību par mājas (istabas) dzīvnieka labturības un īpašo turēšanas prasību ievērošanu un veterinārmedicīniskās palīdzības nodrošināšanu, nepieļauj tā klaiņošanu; mājas (istabas) dzīvnieka īpašniekam vai turētaājam ir tiesības kopā ar mājas (istabas) dzīvnieku atrasties ārpus mājas (istabas) dzīvnieka īpašnieka vai turētāja valdījumā vai turējumā esošās teritorijas, ja mājas (istabas) dzīvnieks nerada draudus citu dzīvnieku drošībai, veselībai un dzīvībai.

[8.2] Par aitu vilku suņa nereģistrēšanu un neidentificēšanu jeb nemarķēšanu.

Ar LAPK 107. panta pirmo daļu, kas noteic, ka par dzīvnieku nereģistrēšanu normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā, dzīvnieku neidentificēšanu (nemarķēšanu) vai izvairīšanos no to uzskaites pašvaldībā – uzliek naudas sodu fiziskajām personām no septiņiem līdz 210 *euro*.

Ar noteikumu Nr. 491 (pārsūdzētajā lēmumā acīmredzot pieļauta pārrakstīšanās kļūda, norādot noteikumus Nr. 492) 17. punktu, kas noteic, ka suņa īpašnieks nodrošina, lai sunim tiktu implantēta mikroshēma un tas tiktu reģistrēts datubāzē līdz sešu mēnešu vecuma sasniegšanai.

[8.3] Lai dzīvnieka īpašnieku vai turētāju sauktu pie administratīvās atbildības pēc šiem diviem LAPK pantiem, lietā jāiegūst pierādījumi, ka tiek pārkāptas dzīvnieka turēšanas prasības, proti, konkrētajā lietā, ka nav nodrošināta suņa izkļūšana no norobežotas privātas teritorijas un iekļūšana publiskā teritorijā, nav nodrošināts, ka suns neklaiņo un, izkļūstot no privātās teritorijas publiskā teritorijā, neapdraud citus dzīvniekus. Tāpat jākonstatē, ka suns nav atbilstoši reģistrēts un marķēts.

[9] Izvērtējot sūdzībā norādītos argumentus un lietas dalībnieku tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, secināms, ka lietā nav strīda par to, ka Z. Ēķis-Visockis notikuma brīdī bija suņa turētājs, ka suns nav bijis reģistrēts un marķēts, taču uz lietas izskatīšanu tiesā pārkāpums ir novērsts, suns ir reģistrēts un marķēts, sūdzības iesniedzējs ir suņa īpašnieks.

Tā kā sūdzības iesniedzējs tiesā neiebilst pārsūdzētajam lēmumam daļā par saukšanu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 107. panta pirmās daļas, tiesa šajā daļā pārsūdzētā lēmuma tiesiskumu un pamatotību nepārbaudīs.

Lietā ir strīds par sūdzības iesniedzēja saukšanu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 106. panta otrās daļas, jo savu vainu šajā pārkāpumā neatzīst, noliedz, ka viņa suns izkļuvis no privātās teritorijas un sakodis kaimiņa suni, apgalvo, ka nodrošinājis atbilstošu suņa turēšanu.

[10] Saskaņā ar LAPK 289.[13] panta trešo daļu, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Izvērtējot pārsūdzēto lēmumu daļā par personas saukšanu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 106. panta otrās daļas, tiesa atzīst, ka tajā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams. Lēmumā ir objektīvi un pareizi novērtēti visi pierādījumi lietā, kas bija iegūti lietvedības ietvaros iestādē un bija pieejami administratīvajai komisijai uz lēmuma pieņemšanas brīdi. Pārsūdzētais lēmums šajā daļā ir likumīgs un pamatots. Tiesa pievienojas arī iestādes argumentiem par apstākļu novērtējumu, kas ietekmējis naudas soda mēra noteikšanu, jo, neskatoties uz to, ka tiesas ieskatā sods ir konkrētajā situācijā par maigu, tiesa to paaugstināt nedrīkst, proti, tiesvedības rezultāts nedrīkst būt sodītajai personai nelabvēlīgāks, ja pārsūdzību

iniciējusi pati sodītā persona. Tiesiskās sekas sodītajai personai drīkst kļūt nelabvēlīgākas tikai tad, ja sūdzību par iestādes lēmumu iesniedz cietušais vai prokurors iesniedz protestu, kas šajā lietā neizpildās.

Tiesa par pareizu atzīst iestādes rīcību, pārsūdzētajā lēmumā norādot pareizo noteikumu Nr. 266 punktu, t.i., 10. punktu, proti, to, kas attiecas uz dzīvnieka turēšanu ciemos, nevis to tiesību normu, kas norādīta protokolā, proti, noteikumu Nr. 266 14. punkts, kas attiecas uz dzīvnieka turēšanas prasībām ārpus pilsētas un ciemiem. Šāda pārkāpto tiesību normu precizēšana ir tiesiska un nepārkāpj personas tiesības uz aizstāvību, un arī atbilst stabilai tiesu praksei.

[11] Papildus tiesa norāda šādus apsvērumus.

[11.1] Tiesā iegūti papildu pierādījumi, gan liecinieku statusā nopratinot tās personas, kas iestādē sniegušas paskaidrojumus, gan lieciniekus, kas liecības par notikumu lietas ietvaros sniedza pirmo reizi, tāpat nopratināta cietusī.

Tiesas sēdē cietusī /pers. F/ liecināja, ka notikuma dienā ar meitu Janu un ar viņas sunīti *Arčiku* ciemojās pie tēva. Vārtus ciet neslēdza, jo suns ārā no teritorijas negāja, bija bailīgs. Suns sāka skriet, jo ienāca kaut kas svešs. Ieraudzīja aitu vilku suni. Lielais suns nebija agresīvs, bet mazais suns, aizstāvot savu teritoriju, sāka riet. Abas ar meitu steidzās pie suņiem, bet lielais suns jau mazo suni bija satvēris un kratīja viņu. Pati centās atvērt lielā suņa žokli, lai atbrīvotu savu suni. Tētis iesita aitu vilku sunim pa muti un suns uzreiz atbrīvoja mazo suni. Suni labi atcerējās, jo bija tam ļoti tuvu. Tētis lielo suni paņēma aiz vilnas un aizmeta prom, pēc kā viņš aizgāja. Veda savu suni uz slimnīcu, bet viņš slimnīcā nomira. Visi devās pie suņa saimnieka, piegāja pie 205. mājas, redzēja, ka tas suns staigā pa teritoriju, vārtiņi bija nedaudz pavērti. Redzēja pie galda sēžam trīs vīriešus un vienu sievieti. Teritorijā negāja, bet tētis kliedza, lai pievērstu vīriešu uzmanību. Tad atnāca pie vārtiem /pers.A/kungs stiprā alkohola reibumā un sāka tēvam bakstīt. Tēvs mēģināja runāt par notikušo, bet /pers.A/ sāka kliegt un viņus apvainot, ne vārda par policiju neteica, sāka apsaukāt necenzētiem vārdiem. Visi aizbrauca, jo /pers.A/ bija neadekvāts. Notikuma brīdī redzēja, ka uzbrūkošais suns ir vecs, īsts vācu aitu suns, klibo. Vecs aitu vilku suns, kurš klibo, ciemata iecirknī ir tikai viens, un tas ir /pers.A/suns. Ir pārliecināta, ka suns, kurš sakoda viņu suni, un suns, kurš atradās /pers.A/ teritorijā, ir viens un tas pats suns. Uz /pers.A/ suņa purna vēl bija suņa asinis. /pers.A/apvainot vai apmelot nav nekādas jēgas.

Tiesas sēdē liecinieks /pers. J/ liecināja, ka pie viņa ciemojās meita, mazmeita ar sunīti. Dzirdēja kliedzienu, visi aizskrēja uz ielas pusi. Redzēja savā sētā tieši /pers.A/ suni un ir simtprocentīgi pārliecināts par to. Tad suņi pēkšņi saķērās, un meitenes sāka viņus šķirt. Mazo suni varēja atbrīvot, plēšot lielajam sunim vaļā žokli. Viņi suni atbrīvoja, bet viņš bija zaudējis samaņu. Visi veda suni uz slimnīcu, kur suns nomira. Lielais suns bija vecs, viņam klibo pakaļkājas, tieši tāds suns ir /pers.A/. Atpazīst /pers.A/ suni, jo viņš visu laiku staigā apkārt viens pats. Nolēma braukt pie /pers.A/. Piegāja pie vārtiņiem, tie bija puspavērti, stāvēja pie vārtiem un mēģināja sasaukt kādu. /pers.A/nāca pie viņiem, bet bija dusmīgs, jo viņi nedaudz bija iegājuši viņa teritorijā. Pastāstīja /pers.A/ par notikušo. Viņš sāka gar seju vicināt rokas, draugs viņu nomierināja, paši nolēma iet prom. /pers.A/sētā bija tas pats suns, kas sakoda mazo suni, par ko ir simtprocentīgi pārliecināts. /pers.A/ nepiedāvāja izsaukt policiju, noliedza sava suņa vainu.

Tiesas sēdē lieciniece /pers. I/ liecināja, ka ciemojās ar mammu pie vectēva. Līdzi bija viņas suns. Pamanīja savā teritorijā aitu vilku suni, mazais suns sāka sargāt savu teritoriju, rejot uz viņu, bet lielais suns uzleca uz mazā suņa un sakoda divas reizes. Ar grūtībām izdevās atvērt lielajam sunim muti un izvilkt mazo suni. Lielais suns bija aitu vilku suns, vecs, kliboja ar pakaļkājām. Visi aizbrauca pie /pers.A/, vectēvs zināja, kur viņš dzīvo. Vārtiņi bija nedaudz vaļā, iegāja, lai pasauktu kaimiņu. Atnāca kaimiņš, bija ļoti nikns, viņš bija alkohola reibumā. Viņi izstāstīja /pers.A/ notikušo, bet viņš kļuva agresīvs, dzina viņus prom. Viņš centās pierādīt, ka suns atradās teritorijā, bet viņš to nevarēja zināt, jo vārtiņi bija vaļā un suns ar degunu tos varēja atvērt. Suns staigāja pagalmā, nebija piesiets. Tas bija tas pats suns, kurš bija viņu teritorijā, jo suns kliboja un viņam bija tāda pati nokrāsa. /pers.A/ nepiedāvāja saukt policiju.

Tiesas sēdē lieciniece /pers. O/ liecināja, ka suns tajā dienā bija sētā visu dienu, jo pati tur arī bija. Sunim ir 12 gadi, viņš nekad nav klaiņojis. Teritorija ir norobežota ar sētu. Suns brīvi staigā pa norobežoto teritoriju un izkļūt nevar. Vārti nekad nestāv vaļā. Kā cietušās ar liecinieku varēja iekļūt teritorijā, nezina. Zvana poga pie vārtiem nav. Ar /pers. J/ nekad iepriekš nav bijuši konflikti un nav viņam pamata viņus aprunāt.

Tiesas sēdē lieciniece /pers. P/ liecināja, ka tajā dienā bija ciemos pie /pers.A/ un visu dienu atradās ārā kopā ar vienu gadu veco bērnu, un var apgalvot, ka suns bija teritorijā. Vārti bija visu dienu ciet.

Tiesas sēdē lieciniece /pers. R/ liecināja, ka tajā dienā bija ciemos pie /pers.A/un pavadīja laiku ārā pagalmā. Suns arī bija pie viņiem. Pat bija sētā visu dienu. Vārti vienmēr ir ciet. Apgalvo, ka suns bija viņiem blakus un no sētas ārā nebija izgājis. Sēžot lapenē, vārtus nevar redzēt.

[11.2] Saskaņā a LAPK 244. pantu pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Novērtējot tiesas sēdē iegūtas liecības kopsakarā ar visiem lietas materiāliem, tiesa augstāku ticamību piešķir cietušās /pers. F/, liecinieces /pers. I/ un liecinieka /pers. J/ sniegtajām liecībām. Tās ir saskanīgas un konsekventas gan iestādē, gan tiesā, un papildina viena otru. Tiesa nekonstatē apstākļus, kādēļ šīm personām būtu pamats apmelot sūdzības iesniedzēju, faktiski arī pats sūdzības iesniedzējs un /pers.O/nenorāda uz kādiem vērā ņemamiem apstākļiem, kādēļ /pers. J/ būtu bijis jāapmelo sūdzības iesniedzējs un jānorāda tieši uz viņa suni kā vainīgo, ja tas tā nebūtu bijis. Jāņem vērā, ka cietusī un liecinieki tiesā tika brīdināti par krimināltatbildību, kas var iestāties, ja personas sniegs tiesai apzināti nepatiesas liecības, taču tiesā sniegtās liecības sakrīt ar iestādē sniegtajiem paskaidrojumiem. Šo personu liecības ir vairāk ticamas arī tāpēc, ka personas ļoti precīzi un identiski apraksta notikuma brīdī savā īpašumā redzēto suni, kurš uzbruka mazajam sunim. Pat, ja /pers. J/ bija zināms sūdzības iesniedzējs un viņa suņa raksturīgās pazīmes (suga, vecums, klibošana ar pakaļkājām), tad ne cietusī, ne /pers. I/ šo suni agrāk nebija redzējušas un nezināja par tādu suni kaimiņos. Neskatoties uz to, suni precīzi noraksturoja. Argumentu, ka vecs un klibs aitu vilku suns ciemā ir tikai viens un tas pieder sūdzības iesniedzējam, sūdzības iesniedzējs kā nepamatotu nenoraidīja.

Attiecībā uz liecinieku liecībām, kas iegūtas tiesā pēc sūdzības iesniedzēja lūguma /pers.O/, /pers. P/ un /pers. R/ liecības), tiesa norāda, ka tām netic. Pirmkārt, tiesa nevar bez ievērības atstāt to, ka iestādes ietvaros sūdzības iesniedzējs nav izmantojis savas tiesības piedalīties lietas izskatīšanā un iesniegt pierādījumus savam nevainīgumam, sācis aktīvi aizstāvēt savas intereses tikai pēc tam, kad viņam uzlikts pietiekami lielais administratīvais naudas sods. Ja lietas dalībnieks patiesi vēlas piedalīties lietas izskatīšanā un vēlas iesniegt papildu pierādījumus, tad arī attiecīgi aktīvi rīkojas savu tiesību un interešu aizsardzībai. Šajā lietā tas nav novērojams. Patiesībai neatbilst arī sūdzības iesniedzēja apgalvojums, ka viņš bija norādījis uz visiem lieciniekiem, jau sniedzot paskaidrojumu iestādē, un domājis, ka lieciniekus uz lietas izskatīšanu izsauks. Tiesa, pārbaudot /pers.A/ paskaidrojumu (*lietas 32. lapa*) secina, ka tajā nav informācijas par iespējamiem lieciniekiem, tāpat nekādi lūgumi attiecībā uz kādas personas uzklausīšanu nav pieteikti. Otrkārt, tiesa šīm liecībām netic arī tāpēc, ka liecinieki apgalvo to, par ko faktiski nemaz nevar būt droši. Liecinieces liecināja, ka pilnīgi noteikti vārti bija ciet un visu dienu suns bija viņu redzeslokā pagalmā. Tiesas vērtējumā ir maz ticams, ka svinību laikā visas dienas garumā visi ciemiņi un mājas saimnieki uzraudzīja suni un neizlaida to no acīm, vēl jo vairāk tāpēc, ka visi apgalvoja, ka suns ir vecs un mierīgs un nekur apkārt neklaiņo, turklāt dienas garumā svinību dalībnieki bija gan pagalmā, gan kādā brīdī arī mājā, /pers. P/ pieskatīja savu mazo bērnu, kas ir tik mazs, ka tiesas vērtējumā prasa nedalītu uzmanību, un tiesa netic, ka lieciniece vienlīdz uzraudzīja un pieskatīja gan bērnu, gan suni. Apgalvot, ka vārti bija ciet, nav pamata, jo liecinieki liecināja, ka no lapenes, kur notika svinības, vārti nemaz nav redzami un neviens arī nav redzējis ne cietušo, ne vēl divas personas, kas bija atnākušas skaidroties par situāciju. Cietusī, /pers. I/ un /pers. J/ liecināja, ka vārti nebija ciet, zvana pogas nebija, tāpēc nedaudz varēja ieiet pagalmā, lai sasauktu kaimiņu, turklāt

tiesa šo personu liecībām piešķīrusi augstu ticamību. Kaut arī lietā neapstiprinās ne ar viena liecinieka liecībām sūdzības iesniedzēja norādītais, ka /pers. J/ bija izgājis cauri visam pagalmam līdz pat lapenei, sunim neuzbrūkot, taču sūdzības iesniedzējs arī nenoliedza, ka /pers. J/ bija ienācis viņa īpašumā, kas apstiprina liecības, ka vārti bija vaļā un pa tiem varēja iekļūt privātajā teritorijā.

Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka suns nav bīstams, jo nav uzbrucis cilvēkiem. Tiesa tam nepiešķir nozīmi, jo tas, ka suns neuzbrūk cilvēkam, pats par sevi automātiski nenozīmē, ka suns nevarētu uzbrukt sunim vai citam dzīvniekam. Tiesai nav informācijas, ka aitu vilku suns būtu apdraudējis cilvēkus, taču pats sūdzības iesniedzējs norādīja, ka bija gadījums, kad suns saķērās ar kaimiņa suni, kad abi kaimiņi vienlaicīgi bija atvēruši vārtus, lai izbrauktu ar transportlīdzekli. Tādējādi ir pamats secināt, ka, neskatoties uz suņa vecumu un klibumu, tas ir neiecietīgs un nedraudzīgs pret citiem suņiem.

[12] Ņemot vērā spriedumā izvērtētos tiesiskos un faktiskos apstākļus, un izdarītos secinājumus, tiesa atzīst, ka pārsūdzētais lēmums ir atceļams daļā pēc LAPK 106. panta pirmās daļas, savukārt daļā pēc LAPK 106. panta otrās daļas un 107. panta pirmās daļas atstājams negrozīts, bet sūdzība noraidāma.

[13] Cietusī lūdz piedzīt no vainīgā mantiskos zaudējumus 685,29 *euro*.

LAPK 39. panta pirmā daļa noteic, ja administratīvā pārkāpuma rezultātā nodarīts mantisks zaudējums fiziskajai vai juridiskajai personai, tad, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, tiesai ir tiesības vienlaikus izlemt jautājumu par vainīgā pienākumu atlīdzināt mantisko zaudējumu.

Cietusī mantisko zaudējumu apmēru pierāda ar lietā esošajiem rakstveida pierādījumiem – veterinārās klīnikas čeku un suņa iegādes līgumu. Tiesa /pers.A/vainu atzinusi par pilnībā pierādītu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā pēc LAPK 106. panta otrās daļas. Tiesai nav šaubu, ka suņa nāves cēlonis ir tiešā cēloņsakarībā ar vainīgā izdarīto administratīvo pārkāpumu, līdz ar to ir pamats atzīt, ka šie zaudējumi cietušajai radušies administratīvā pārkāpuma rezultāta, tādējādi tiesa cietušās lūgumu atzīst par pamatotu un apmierināmu, vainīgajam /pers.A/ir uzliekams pienākums atlīdzināt cietušajai mantisko zaudējumu pilnā apmērā.

Cietusī lietā pieteikusi arī lūgumu atlīdzināt morālo aizskārumu, taču tiesa norāda, ka šāda veida prasījums saskaņā ar LAPK 39. panta trešo daļu ir piekritīgs tiesai civilās tiesvedības kārtībā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 39. pantu, 239. panta 1. punktu, 289.[12] panta otrās daļas 1. punktu, 289.[18] pantu un 320. pantu, tiesa

nosprieda

atcelt Jelgavas novada pašvaldības Administratīvās komisijas 2018. gada 23. oktobra lēmumu Nr. 139 AK 27/PC 390194 (2018. gada 27. septembra protokols Nr. PC 390194) daļā pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 106. panta pirmās daļas, pārējā daļā atstāt negrozītu, bet /pers. C/ sūdzību noraidīt.

Piedzīt no /pers. C/ cietušās /pers. F/ labā kaitējuma kompensāciju par mantiskiem zaudējumiem 685,29 *euro,* uzliekot pienākumu tos atlīdzināt 15 dienu laikā no sprieduma paziņošanas dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt Zemgales apgabaltiesā 10 darba dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības dienas tiesas kancelejā, iesniedzot apelācijas sūdzību Zemgales rajona tiesā.

Pilns spriedums pieejams tiesas kancelejā 2019. gada 16. oktobrī.

Tiesnese I. Putra